

**VIERING VAN WOORD - GEBED - ZANG
DOMINICUSKERK UTRECHT
Vieren Maria Tenhemelopneming
samen met de Antoniusgemeenschap
18 augustus 2019**

MARIA, VROUW VAN GELOOF

Welkom en inleiding

Vandaag staat Maria in de aandacht.

We vieren Maria Tenhemelopneming, een feest dat officieel pas in 1950 is ingesteld.

Maar de kern is een eeuwenoude intuïtie.

De Oosterse Kerk heeft een heel fijnzinnige naam voor dit feest:

"Het ontslapen van de Moeder Gods"

Welkom als wij een krachtige vrouw gedenken, een vrouw die middenin het verhaal van haar volk heeft gestaan. Welkom u en jullie, voor wie deze kerk een vertrouwde plek van samenkomen is. Welkom misschien u die in deze buurt op vakantie bent.

Overweging

Er is geen vrouw in de geschiedenis van mensen, die zóveel eretitels heeft meegekregen als Maria. Haar litanie - waar de meesten van ons nog wel flarden van kennen - heeft er zó al vijftig. Daarnaast leeft Maria nog onder een aantal andere namen:

Maria van Altijddurende Bijstand, Zoete lieve vrouw van Den Bosch, Sterre der Zee, Onze Lieve Vrouw van Lourdes, Moeder van Smarten. En zo kunnen we nog wel even doorgaan.

Voor de katholieke geloofsgemeenschap was Maria aan de ene kant een mysterie van onbevleete ontvangenis, maagdelijke geboorte en ten hemel-opneming, aan de andere kant is ze een vertrouwde moeder, waarin velen zich kunnen herkennen.

Hier of daar duiken nog wel eens Mariabeeldjes op, die bloed en tranen huilen.

En of je dat nou gelooft of niet - er ligt een diep verlangen onder, een diepe intuïtie: dat wij en onze wereld niet zijn overgelaten aan onszelf, maar dat er iemand is die om ons geeft, dat er iemand huilt als wij misschien geen tranen meer hebben.

Velen hebben in onze dagen geen boodschap meer aan God of Kerk, maar Maria heeft nog altijd een warm plekje in hun hart.

Wie kan bij benadering aangeven hoeveel kaarsen en lichtjeser aangestoken worden bij het beeld van Maria: kleine levende vlammetjes van vertrouwen en hoop, misschien een beetje troost in zorg en verborgen verdriet. Maar zo'n lichtje brand je dan wèl bij een beeld van een Maria, waar je wat mee kunt: een beeld van hoop, van vruchtbaarheid, van leven geven.

Maria is het beeld van die gewone mens - zonder macht of aanzien - die met lege handen voor God staat.

Maar ze is geen passieve figuur op de achtergrond - zwijgend en afwachtend.

Ze heeft "ja" gezegd tegen de engel Gabriel en dat *ja* heeft heel haar leven doortrokken.

De realiteit van haar leven is echt geen paradijs of zevende hemel geweest.

Samen met haar man Jozef heeft Maria hun kind een naam gegeven, die klinkt als een belofte: *Jehoshua – Jezus - God redt*

Maar toen dit kind twaalf jaar oud was en in de tempel van Jerusalem “zoon van Torah – zoon van zijn volk ” zou worden, konden ze hem op de terugweg al niet meer vinden.

Ongerust en angstig zochten ze hem drie dagen lang en vonden hem in de tempel, vragend en luisterend tussen de leraren. Jezus beseft daar dat Hij kind van zijn ouders is, maar tegelijk staat Hij in een mysterie, dat Maria en Jozef te boven gaat.

“Wist u dan niet dat ik in het huis van mijn Vader moest zijn?”

Nee, dat wisten ze niet en ze begrepen het ook niet. Gods aanwezigheid was hen op dat moment even te sterk. Toch heeft Jezus zijn religieuze inslag niet van vreemden.

Daarin zijn Maria en Jozef hem echt wel vóórgegaan.

Later – na de verrijzenis – zal Maria pas helemaal beseffen wie haar zoon was.

De oudste bronnen van de traditie melden, dat Jozef betrekkelijk jong is gestorven.

Maria stond er dus al vroeg alleen voor en ze maakte zich zorgen, toen Jezus het huis uit ging om een geweldloos man van de vrede te zijn.

Hij ging en Hij zaaide onrust - werd Hem verweten.

Hij lasterde God - werd Hem verweten.

Hij stookte het volk op - werd Hem verweten.

Maria zal haar zoon lang niet altijd hebben begrepen en vaak met pijn in het hart gevolgd. Maar bij het eerste wonder van water en wijn, van schaarste en overvloed, staat ze daar. Ze wordt niet eens bij name genoemd, alleen aangeduid als de moeder van Jezus. Misschien is zij wel het beeld van de vrouwen, die in de kerk van onze dagen de toekomst willen openbreken.

Op het scharnierpunt van het verhaal pakt ze de situatie op. Ze zet koers uit. Ze ziet, ze wijst en ze spreekt: "Er is geen wijn!" Er is geen vreugde om Torah, geen toekomst! Van het antwoord van Jezus over dat nog-niet-gekomen uur, zal ze niet echt opgeknapt zijn! Maar toch - ze blijft in haar kracht en heel dat oude verlangen van Israël komt in haar tot leven: "Doe maar wat hij jullie zeggen zal...!"

Doe maar wat moet gedaan - om water te mogen drinken als wijn.

"Doe maar wat hij jullie zeggen zal...!"

Na zijn dood kwam ze met zijn leerlingen bij elkaar om het brood te breken, zoals Hij had gedaan. En daar waar de herinneringen levend levend werden gehouden en de verhalen over Jezus loskwamen, daar is voor Maria uit dat eigenzinnige kind van haar

- uit die onstuimige jongen van Nazareth - de Man van God geboren:

zoon van Maria, zoon van God.

Toen heeft Maria pas beseft wat de engel Gabriel had bedoeld vóór de geboorte van Jehoshua - Jezus. Ze zag hem in mensen weer tot leven komen. En dat is een ongelooflijk belangrijk gegeven: Jezus - God - tot leven zien komen in mensen.

Daar draait ons hele christelijke leven om. Als we dat maar blijven doen - ook in deze gemeenschap - in de komende jaren. Als dat voor ons maar centraal blijft staan!

Dan kunnen we in alle verbondenheid dragen wat ons overkomt aan ziekte, zorg, beperking - aan ongevraagde veranderingen. Dan zijn we aan elkaar toevertrouwd en mogen we zoiets zeggen als: "Van U is de toekomst, kome wat komt!"